

ב"ל (תל-אביב-יפו) 6560-10-11 - מורדו מזרחי נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (תל-אביב-יפו) 6560-10-11 - מורדו מזרחי נ' המוסד לביטוח לאומי מחוזי עבודה תל-אביב-יפו
ב"ל (תל-אביב-יפו) 6560-10-11

מורדו מזרחי

ע"י ב"כ - עו"ד ע. שחף

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ - עו"ד ירושלמי

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[23.01.2013]

כב' השופטת אופירה דגן-טוכמכר

פסק דין

פתיח ותשתית עובדתית

1. בפני תביעה להכרה בפגימה בליבו של התובע כתוצאה של תאונת עבודה.
2. התובע, מר מורדו מזרחי, יליד שנת 1948, עבד בתקופה הרלוונטית לתביעה זו, כנהג בחברת תורבוס.
3. התובע טוען כי ביום 22/5/11 בשעה 06:00 בבוקר בעת שנסע לעבודתו, בכביש 5 עקפה אותו משאית באופן מסוכן אשר גרם לו לסטות מנתיבו. לדבריו כתוצאה מהבהלה וההתרגשות הוא חש כאב חד בחזה ובהמשך נגרמו לו כאבים שהקרינו לידי, והוא נזקק לטיפול רפואי.
4. מטעם התובע העידו הוא בעצמו וכן אישתו, שתמכה בעדותו וסיפרה כי הייתה עמו ברכב בעת האירוע, שכן באותו בוקר התובע הסיע אותה למקום עבודתה בפארק סיבל בדרכו לתל אביב.
5. אין חולק כי לאחר שהתובע הוריד את אשתו בפרק סיבל, לאחר האירוע הנטען, הוא המשיך בדרכו לתל אביב, לאחר שביצע נסיעות בתל אביב חזר לנתב"ג, יצא לפתח תקווה ושוב חזר לנתב"ג, ורק בשעה 11:30 התייצב במרפאת נתב"ג והתלונן על כאבים בחזה.
6. בטופס ההפניה למיון שנרשם במרפאת נתב"ג (ר' נ/2) נרשמו הדברים הבאים:
"תלונות המטופל: "מהבוקר לחץ בחזה, דקירות בשתי הידיים, לפני 10 חודשים עבר צנתור לאחר MI כאביו דומים לאירוע הקודם"
ובהמשך הדברים:
- "בבדיקה נינוח נשימתית, ללא חיוורון או הזעה. אינו מעוניין בקבלת חמצן. קיבל אספירין בלעיסה."
7. בסיכום הביקור ביחידת כאבים בחזה בבית חולים תל השומר, אשר הסתיים בהמלצה על ביצוע צינתור כלילי, נרשמו הדברים הבאים: (ראה נספח נ/7)

"בן 63 ברקע IHD, HTN. לפני כ 10 חודשים צונתר עקב תעוקת חזה - עם PCI-LAD ו-RCA, השתלת DES 2, מזה כחודש - הופעת כאבים דומים לאלה שהיו אז. פנה בשל כאבי חזה שהחלו היום ב 6 בבוקר, רטרנסטרנליים צורבים אשר הופיעו במנוחה, הוחמרו במאמץ, ולוו בדקירות ביד שמאל. קיבל איזוקט בקופ"ח עם שיפור משמעותי בתלונותיו. בהגיעו למיון - ללא כאבי חזה, המשך כאבים קורנים ביד שמאל. שולל קוצר נשימה." (ההדגשה אינה במקור א.ד.).

8. עוד אציין, כי עובר לאירוע הנטען, ביום 16/5/11 התובע ביקר אצל רופא קרדיולוג והתלונן כי בחודש האחרון הוא חש צריבה בחזה בהליכה בעליה, וכי הכאב חולף במנוחה, סיכום הביקור אצל הקרדיולוג מיום 16/5/11 (היינו כשבוע לפני האירוע הנטען) היה כי התובע הופנה לצינתור כלילי (נ/6).

9. ממכתב השחרור שנמסר לתובע לאחר שצונתר (נ/8) עולה כי ביום 23/5/11, למחרת האירוע הנטען, לתובע בוצע צינתור אבחוני.

במכתב השחרור מיחידת הצינתורים נכתב:

"חולה בגיל 63 אושפז עקב: מצב לאחר השתלת DES ל-LAD ו-BMS לעורק ימני ב 07.2010. מזה חודש וחצי כאב בשוף (כך במקור א.ד.). בחזה בעת הליכה בגין אשפוז ביחידה לכאבים בחזה, ללא עליית טרופונין." 10. בסיכום נרשם:

"בשלב זה הוחלט על המשך טיפול שמרני, ומיפוי במאמץ אמבולטורי."

11. אין חולק כי בשום שלב, התובע לא עדכן את רופאיו, כמו גם את הממונים עליו בחברת תורבוס אודות האירוע החריג שלטענתו אירע לו בכביש 5. כתוצאה מכך, בטופס בל שמילא המעביד ביום 26/5/11 (סומן נ/3) אין איזכור לתאונה בכביש 5 אלא שנכתב בטופס כי התאונה אירעה בשעה 11:30 בנתב"ג וכי התובע הרגיש כאבים בחזה.

12. התובע העיד כי ביום 29/5/11 התייצב אצל רופאו המטפל על מנת לבקש כי תנתן לו תעודה רפואית ראשונה לנפגע בעבודה. בתעודה שנתנה לתובע ביום 29/5/11 נרשם: "הרגיש לחץ בחזה תוך עבודתו בנהיגה בנתב"ג" (ראה נ/5, נ/9). גם בתעודה זו נרשם כי האירוע התרחש בנתב"ג בשעה 11:00, ואין כל איזכור לאירוע משעות הבוקר.

הכרעה

13. "תאונת עבודה" מוגדרת, בסעיף 79 לחוק הביטוח הלאומי (נוסח משולב), התשנ"ה - 1995, בנוגע לעובד שכיר, כ"תאונה שאירעה תוך כדי עבודתו ועקב עבודתו או מטעמו". המבחן היסודי להיותו של אירוע "תאונה" הוא ה"פתאומיות", שפירושה אירוע שניתן לאתר את הזמן המדויק והמקום המדויק בו אירע.

14. הגם שבענייננו התובע איננו טוען כי נגרם לו אוטם בשריר הלב כתוצאה מהאירוע הנטען (ולמעשה לא ברור מה הפגיעה הלבבית הנטענת) נדון בתביעה על פי הכללים שנקבעו להכרה באירוע לב כתאונת עבודה, והכל כפי שיפורט להלן:

15. לפי הפסיקה, תנאי הכרחי להכרה באירוע לב כ"תאונה" הוא שהגורם לו היה "אירוע חריג", היינו "מאמץ פיזי בלתי רגיל" או "מתח נפשי (התרגזות או התרגשות) יוצא דופן" (דב"ע מו/0-139 דן יצחק - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע יח 315). מאידך מתח נפשי ותנאי עבודה קשים המשתרעים על פני ימים או שבועות לא ייחשבו כצירוף של אירועים זעירים (מיקרוטראומה), וממילא לא ייחשבו כאירוע תאונתי (דב"ע מב/0-30 שאול שמואלי - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע יד 67).
16. הקביעה מתי מדובר במאמץ או מתח שהנם יוצאי דופן נבחנת על פי מכלול העובדות, על בסיס סובייקטיבי הנוגע למבוטח המסוים, ולפי משקלם של האירועים ביום בו אירע אירוע הלב אל מול עבודתו השגרתית והרגילה של המבוטח. זאת, כקביעה עובדתית - משפטית, הנשענת על חומר הראיות שבפני בית הדין (דב"ע נה/0-150 מיכאל שביט - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע כט 268).
17. תוך כדי הבחינה יש לזכור כי אירוע "חריג" אינו רק אירוע המתרחש באופן חד פעמי, וייתכן שגם אירועים חוזרים ונשנים אחת לכמה חודשים, או אפילו אחת לכמה שבועות, ייחשבו כבלתי שגרתיים. הכול, לפי עוצמתו ותדירותו של כל אירוע, ובהתחשב במכלול הנסיבות בהתייחס לנפגע הספציפי שבו מדובר (דב"ע נד/0-268 יוסף ניב - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע כח 143).
18. קביעה העובדתית אם היה אירוע חריג אם לאו יש לייחס משקל רב "להתבטאויותיו של תובע בסמוך לאחר האירוע הנתען, מועד שניתן להניח, כי האיש מסיח לפי תומו. בית הדין יעדיפן, בדרך כלל, על פני התבטאויות מאוחרות יותר של תובע בעת הגשת התביעה לבית הדין" (עב"ל 248/98 מקסים פרץ - המוסד לביטוח לאומי, עבודה ארצי כרך לג (29) 24). במסגרת זו יש לתת משקל מיוחד למסמכים הרפואיים, מתוך הנחה כי חולה המאושפז בבית חולים ימסור את העובדות הנכונות על מנת לזכות בטיפול הנכון (דב"ע מט/0-23 המוסד לביטוח לאומי - שמעון הירשהורן, פד"ע כ 349).
19. עם זאת, אין לדחות תביעה רק מהטעם שהתובע לא הזכיר, במדויק ובפרוטרוט, את פרטי האירוע כבר בהיותו בבית החולים (עב"ל 176/99 דניאל גרץ - המוסד לביטוח לאומי, עבודה ארצי כרך לג (83) 32).
20. בענייננו הנתבע כפר הן בקיומו של אירוע העקיפה בכביש 5 והן בהיותו אירוע חריג.
21. לאחר שקילת העדויות, לא שוכנעתי ביום 22.5.11 אירע לתובע אירוע חריג במקום עבודתו, וזאת נוכח הנימוקים כדלקמן:
- א. גרסת התובע לגבי עצם קיומו של אירוע העקיפה בכביש 5 מעוררת קושי. האירוע לא נזכר באיזה מן המסמכים שנכתבו בסמוך ליום האירוע, והעדויות היחידה התומכת בגרסת התובע בעניין זה היא עדות בת זוגו, אשר מטבע הדברים היא בעלת עניין בתיק, ויש להתייחס לעדותה בזירות המתחייבת.
- עוד יש לציון כי עדותה של בת זוגו של התובע בפני, בדבר היותה עדת ראייה לאירוע עומדת בסתירה להצהרה שמסר התובע בעת הגשת התביעה, אשר לפיה לא נכחו עדים בשעת התאונה.
- ב. למרבה הצער, בכבישי ארצנו עקיפות פרוצות שמבוצעות על ידי נהגי משאיות אינן מחזה נדיר, וחזקה על כל מי שנוהג בכבישי הארץ, בפרט אם הוא נהג מקצועי, כי הוא נתקל מעת לעת, במשאיות שעוקפות אותו בהפתעה, תוך שהוא נדרש לעיתים לסטות ממסלולו.

ג. גם אם נצא מנקודת הנחה כי משאית אכן עקפה את התובע בכביש 5 וגרמה לו לסטות מנתיבו. האופן בו התנהלו התובע ואשתו לאחר האירוע מלמד כי במישור הסובייקטיבי, התובע לא חווה את האירוע כאירוע חריג. כך, התובע העיד כי התחנה בא הוריד את אשתו מצויה במרחק 800 מ' בלבד מהמקום בו אירעה העקיפה. הדעת נותנת כי אילו התובע היה בהתרגשות, וחש כאב חד בחזה, ובפרט בשים לב לעברו הקרדיולוגי, בת זוגו לא הייתה יורדת מהרכב ומאפשרת לו להמשיך לנהוג כשהוא לבדו.

ד. זאת ועוד, לאחר האירוע הנטען התובע המשיך בעבודתו, נסע לכיוון תל אביב, שם ביצע שתי נסיעות, לאחר מכן נסע למשרד תורבוס בנתב"ג, משם יצא לנסיעה לכיוון פתח תקווה ושוב חזר לנתב"ג, וכל אותו הזמן לא עדכן איש בדבר האירוע הנטען. יש קושי לישב את התנהלות התובע ואישתו, כמו גם את המשך יום העבודה, עם התאור שמסר התובע בכתב התביעה, לפיו מיד בסמוך לעקיפה הוא חש כאב חד בחזה.

ה. זאת ועוד, אין אזכור כלשהו במסמכים הרפואיים, לקיומו של אירוע חריג במקום העבודה. ההפך הוא הנכון, מהמסמך מחדר מיון עולה כי התובע טען כי הכאבים החלו במנוחה (נ/7). עיון במסמכים הרפואיים מעלה כי התובע היה במצב שאפשר לו למסור מידע מפורט ביחס לכאבים שהוא חש ולהתפתחותם, הדעת נותנת כי אילו היה מתרחש אירוע דרמטי, שגרם לכאב לפרוץ, הדבר היה מוצא ביטוי באנמנזה.

24. בהתחשב בכל האמור לעיל, ובהעדר ראיה לאירוע חריג, התביעה נדחית. כמקובל בהליכים מסוג זה, אין צו להוצאות.

ניתן היום, י"ב שבט תשע"ג, (23 ינואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.